

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Δὲν εἶμ' ἐγὼ μαζί σου
τί τρέμεις; . . ἐντροπή σου . .

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ (κατ' ἴδιαν)

Ἄχ! ἄχ! φοβοῦμαι . . μετνε
Καὐμένε Βαλεντίνε! . .

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (κατ' ἴδιαν)

Ὁ φόβος σου, κυρά Ζιρῶ
κ' ἐμένα ἔπιασε θαρρῶ . .

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Μὰ δὲν μοῦ λέγεις διατί
μᾶς ἦλθε τόσον τρόμος;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Λὲ! αὐ! ἡ ἔπαυλις αὐτῆ
δὲν σ' ἔλεγα; . . ἀλλ' ὅμως
(καὶ οἱ δύο ὁμοῦ)
Φοβοῦμαι! . . κτλ. ἐξ ἀρχῆς.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Θαρρῶ πῶς μὲ φωνάζει ἡ κυρία μου.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἐμὲ ἴσως φωνάζει.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τί θόρυβος εἶν' αὐτός;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καλὲ, ἀφ' οὗ μᾶς φωνάζει ἡ κυρία τί
καθήμεθα, ἔλα, ἔλα! . .

(φεύγουσι δρομαίως καὶ ποιοῦντες χειρονομίας
καὶ μορφασμούς φόβου καὶ τρόμου.)

(Ἀκολουθεῖ.)

H 1002^z NYE

(Διήγημα.)

Πρὸ ὀλίγου μελετήσας κατὰ τύχην
τὸ Τελλμενὸς Ἰσιτσσεορνὺτ, βιβλίου
ὅπερ καίτοι πολλοῦ λόγου ἄξιον εἶναι
ὅμως σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν ἄγνωστον,
οὐχὶ ὀλίγον ἐξεπλάγην ἀνακαλύψας ὅτι
ὁ φιλολογικὸς κόσμος πολὺ ἀπείχε τοῦ
νὰ γνωρίσῃ τὸ τέλος τῆς Χαλιμῆς, καὶ
ὅτι ἡ λύσις τῶν Χιλίων καὶ μιᾶς νυ-
κτῶν ἦτον ἂν μὴ ἀνακριβῆς τοῦλάχισ-
τον ἀτελεστάτη.

Γνωστὸν ὅτι ἡ συνήθης μετάφρασις
τῶν ἀραβικῶν μύθων ἀναφέρει ὅτι μο-
νάρχης τις ἔχων εὐλόγους αἰτίας νὰ ζη-
λοτυπῇ τὴν γυναῖκά του ὄχι μόνον τὴν
φονεύει, ἀλλὰ καὶ ὀρκίζεται εἰς τὴν γε-
νειάδα του καὶ εἰς τὸν προφήτην νὰ νυμ-
φεύηται καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν ὠραιο-
τέραν νεάνίδα τοῦ βασιλείου του καὶ
τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον νὰ τὴν παρα-
δίδῃ εἰς τὸν δῆμιον.

Ἄφου ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατὰ γράμμα
ἐξετέλεσε τὸν ὄρκον του τοῦτον μετ' ἀ-
κριβείας ἤτις τὰ μέγιστα ἐτίμα τὰ θρη-
σκευτικά του αἰσθήματα, διεκόπη δει-
λινόν τι (καθ' ἣν στιγμὴν ἴσως προσ-
ῆυχετο) ὑπὸ ἐπισκέψεως τοῦ μεγάλου
βεζύρου του τῆς κόρης τοῦ ὀποίου, ὡς
φαίνεται, ἦλθε μία ἰδέα.

Ἡ κόρη του αὕτη ὠνομάζετο Χαλιμᾶ
ἡ δ' ἰδέα ἤτις τῇ ἐπήλθεν ἦτο νὰ ἀπαλ-
λάξῃ τὴν χώραν τοῦ κατὰ τῆς καλλονῆς
ἐπιβληθέντος φόρου αἵματος ἢ νὰ ἀπολε-
σθῇ ὡς ἡρῶις κατὰ τὴν ἐπιχείρισίν της.

Ἀποστέλλει λοιπὸν τὸν μέγαν βεζύ-
ρην, τὸν πατέρα της, διὰ νὰ προσφέρῃ
εἰς τὸν βασιλέα τὴν χεῖρά της. Ὁ βα-
σιλεὺς ἔδέχθη μὲν μετὰ προθυμίας,
(διότι πρὸ πολλοῦ ἐπωφθαλμία αὐτὴν,
ἀνέβαλλεν ὅμως ἔνεκα τοῦ πρὸς τὸν
βεζύρην φόβου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν
τὸν μετ' αὐτῆς γάμον) ἀλλὰ δεχόμενος
προειδοποίησε καθαρῶς, ὅτι δὲν θὰ ἀθε-
τήσῃ τὸν ὄρκον του χάριν τοῦ βεζύρου,
ὡς δὲν θὰ τὸν ἠθέτει χάριν παντὸς ἄλ-
λου. Εἶναι γνωστὴ ἡ συνέχεια τῆς ἱστο-
ρίας καὶ πῶς ἡ διπλωμάτις δεσποινὶς
(ἣτις ἀναμφιβόλως ἐμελέτησε τὸν Μα-
κιαβέλην) διηγουμένη εἰς τὸν κραταῖον
σύζυγόν της θαυμασίας ἱστορίας τὰς
ὁποίας ἐλάμβανε πάντοτε τὴν πρόνοιαν
νὰ κόπτη εἰς τὸ μέσον ὅπως μᾶλλον
ἐπιθυμητῇ καθίσταται ἡ συνέχεια, κα-
τάρθωσε νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν της ἐπὶ
χιλίας καὶ μίαν νύκτας, ὅτε ὁ βασιλεὺς
παρητήθη, καθὼς λέγουσι, τῶν αἰμο-
χαρῶν του σχεδίων.

Ἡ λύσις αὕτη εἶναι μὲν καταλληλο-
τάτη διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὰ νεῦρα τῶν
εὐαίσθητων ψυχῶν, ἀλλ' ἔχει τι τὸ ἄ-

τοπον· συμβαίνει ὅ,τι εἰς τόσας ἄλλας λίαν ηὐχαρίστους λύσεις, ὅτι εἶναι μὲν εὐχάριστος, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀληθής· χάρις ὅμως εἰς τὸ Ἰσιστσερνὸτ ἐπανορθοῦμεν σήμερον τὸ λάθος.

« Ἀγαπητὴ μου ἀδελφὴ εἶπεν ἡ Χαλιμᾶ κατὰ τὴν χιλιοστὴν δευτέραν νύκτα (παραθέτω κατὰ λέξιν τὸ κείμενον), ἀγαπητὴ μου ἀδελφὴ, τώρα, ὅτε ὁ βασιλεὺς ἤξιωσε νὰ καταργήσῃ τὸν ἀποτρόπαιον ἐκείνου φόρον, καὶ ὅτε πλέον εἶμαι ἐλευθέρη καὶ δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον, ἡ συνειδησίς μου μὲ τύπτει διότι δὲν σᾶς διηγήθην τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ Σεβᾶχ θαλασσινοῦ. Ὁ ταξειδιώτης οὗτος ὑπέστη πολλάς ἄλλας περιπετείας περιεργότερας ὅσων σᾶς διηγήθην, καὶ, εἰ δὲν κοιμᾶσθε, ἀμέσως θὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου.»

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν πιστῶν ἤρχιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ κοιμᾶται, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Χαλιμᾶς δὲν ἐφαίνετο παραπολὺ εὐχαριστηθεῖσα ἀπὸ τὴν πρότασιν διότι ἐνύσταζε (τοῦτο τὸ λέγει τὸ Ἰσιστσερνὸτ), ἀλλ' ἡ σουλτάνα δὲν παρετήρησε, φαίνεται τοῦτο καὶ ἤρχισε τὴν διήγησίν της ὡς ἑξῆς.

» Τέλος κατὰ τὰ γηρατεῖά μου (οὕτω διηγείτο ὁ Σεβᾶχ διὰ στόματος τῆς Χαλιμᾶς) ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔμενα ἡσυχὸς ἐν τῷ οἴκῳ μου, κατελήφθην πάλιν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐπισκεφθῶ ξένας χώρας καὶ ἡμέραν τινὰ χωρὶς οὐδένα περὶ τοῦ σκοποῦ μου νὰ εἰδοποιήσω ἕκαστα ἐν δέμα ἀπὸ ἐμπορεύματα πολῦτιμα διὰ νὰ καταλαμβάνωσι μικρὸν τόπον, καὶ λαβὼν μετ' ἐμοῦ ἕνα ἀχθοφόρον, ὅπως τὰ φέρῃ, ἐπορεύθην εἰς τὴν ἀκτὴν διὰ νὰ περιμείνω τὴν ἀφίξιν πλοίου τινὸς εἰς ὃ νὰ ἐπιβιβασθῶ ὅπως ὑπάγω εἰς χώρας τὰς ὁποίας δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπισκεφθῆ.

» Καταθέσαντες τὴν ἀποσκευὴν μου ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐκαθίσαμεν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων ἔχοντες τὰ βλέμματά μας ἐστραμμένα πρὸς τὸν ὠκεανὸν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ἴδωμεν πλοῖόν τι πλὴν καίτοι μέναντες πολλὰς ὥρας οὐδὲν εἶδομεν. Τέλος μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα πα-

ράδοξόν τινα θόρυβον καὶ ὁ ἀχθοφόρος αὐτὸς, ἀφοῦ ἠκροάσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὡμολόγησεν ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἤκουε. Μετ' ὀλίγον ὁ θόρυβος οὗτος προσήγγιζεν, ὥστε οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν μᾶς ἔμενεν ὅτι τὸ ἀντικείμενον ὅπερ τὸν ἐπροξένει ἐπλησίαζε πρὸς ἡμᾶς. Τέλος διεκρίναμεν εἰς τὸν ὀρίζοντα μέλαιναν κηλίδα ἣτις ταχέως ἐμεγαλύνετο καὶ εἶδομεν ὑπερμέγεθες τέρας ὅπερ ἐκολύμβη ἔχον μέγα μέρος τοῦ σώματός του ἐκτὸς τοῦ ὕδατος.*) Ἐπροχώρει πρὸς ἡμᾶς μετ' ἀκατανοήτου ταχύτητος, ἐξακουτίζον περίξ τοῦ στήθους του ἀφθονὰ κύματα ἀφροῦ καὶ φωτίζον κατὰ τὴν διάβασίν του τὴν θάλασσαν διὰ μεγάλης πυρίνου γραμμῆς.

» Μετ' ὀλίγον ἔνεκα τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως ἠδυνήθημεν νὰ τὸ διακρίνωμεν καθαρῶς. Εἶχεν ὕψος ἴσον πρὸς τὸ ὕψος τριῶν ἐκ τῶν μεγαλητέρων δένδρων καὶ κατεῖχεν ὅσον διάστημα κατέχει ἡ αἶθουσα τῶν ἀκροάσεων τῶν ἀνακτύρων σας, ὡ κραταιότατε καὶ μεγαλοπρεπέστατε, τῶν καλιφῶν. Τὸ σῶμά του, ὅπερ δὲν ὡμοίαζε πρὸς τὸ τῶν συνήθων ἰχθύων ἦτο σκληρὸν, ὡς βράχος, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης μέρους ἦτο μέλαν ὡς πίσσα, ἐκτὸς στενῆς ἐρυθρᾶς λωρίδος ἣτις τὸ περιεζώννυεν. Ἡ κοιλία του, τὴν ὁποίαν ἐβλέπομεν μόνον ὅταν τὸ τέρας ὑψώνετο ὑπεράνω τῶν κυμάτων, ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ μεταλλίνων λεπίων ἔχοντων τὸ χρῶμα τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ σελήνη ἐν καιρῷ ὀμίχλης. Τὰ νῶτά του ἦσαν ἐπίπεδα καὶ σχεδὸν λευκὰ καὶ ἐξήρχοντο ἐξ αὐτῶν ἐξ ἢ ἐπτὰ ἀκανθαὶ μακραὶ ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου σώματος.

» Τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο πλάσμα δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε στόμα ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου εἶχεν ὀγδοήκοντα περίπου ὀφθαλμοὺς, οἵτινες ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰς κόγχας των, ὡς οἱ τῆς ἀδελφῆς μου ἣτις τώρα μᾶς παρατηρεῖ, καὶ ἦσαν τοποθετημένοι περίξ τοῦ σώματος εἰς δύο σειρὰς παραλλήλους μὲ τὴν ἐρυθρὰν λωρίδα, ἣτις ἐφαίνετο ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς ὀφρῦς. Δύο ἢ

(*) Ἄτιμόπλοιον.

τρεις τῶν τρομερῶν τούτων ὀφθαλμῶν ἦσαν κατὰ πολὺ μεγαλύτεροι τῶν ἄλλων καὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ.

» Ἄν καὶ τὸ θηρίον τοῦτο μᾶς ἐπλησίαζεν, ὡς ἤδη εἶπον μετὰ μεγίστης ταχύτητος, δὲν εἶχεν ἐν τούτοις οὔτε πτερύγια, καθὼς οἱ ἰχθύες, οὔτε πόδας συνηνωμένους διὰ μεμβράνης, καθὼς αἱ νῆσαι, οὔτε πτέρυγας, καθὼς ὁ γλᾶρος, οὐδ' ἐπροχώρει καθὼς οἱ ἐγχείλεις· ὥστε θὰ ἐκινεῖτο ἀναμφιβόλως διὰ νεκρομαντείας. Ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ οὐρά του εἶχον ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ σχῆμα· μόνον ὄχι μακρὰν τῆς τελευταίας ταύτης ἦσαν δύο μικρὰ ὅπαι αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευον ὡς ῥώθωνες καὶ διὰ τῶν ὁποίων τὸ τέρας ἀνέπνεε μετὰ τεραστίας ὀρμῆς καὶ μετὰ θορύβου ὀξέος καὶ δυσαρέστου.

» Ὁ τρομος ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ εἰδεχθοῦς τούτου ἀντικειμένου ἦτο μέγιστος ἀλλ' ἐτρομάξαμεν ἀκόμη πλειότερον, ὅταν παρατηρήσαντες αὐτὸ ἐκ τοῦ πλησίου εἶδομεν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του μέγαν ἀριθμὸν ζώων ἐχόντων τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν μορφήν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁμοιαζόντων καθ' ὅλα πρὸς αὐτούς· μόνον δὲν εἶχον ἐνδύματα (καθὼς ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι) ἀλλ' ἦσαν κεκαλυμένοι (ἐκ φύσεως ἀναμφιβόλως) δι' ἀσχήμον καὶ ὄχληροῦ περικαλύμματος παραπολλὴν ὁμοιότητα ἔχοντος πρὸς ἐριοῦχον ἀλλὰ τόσον κεκολλημένον ἐπὶ τοῦ δέρματος ὥστε καθίστα τοὺς δυστυχεῖς τούτους γελοιοδεστάτους· ἐφαίνετο δὲ ὅτι τοὺς ἔκαμνε νὰ ὑποφέρωσι πολὺ. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς των εἶχον εἶδος τετραγῶνων κιβωτίων τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὕψεως ἐνόμισα ὅτι τοῖς ἐχρησίμευον ὡς σκεπάσματα τῆς κεφαλῆς ἔπειτα ὅμως ἀνεκάλυφα ὅτι ἦσαν καθ' ὑπερβολὴν βαρῆα καὶ στερεὰ καὶ συνεπέρανον ἐκ τούτου ὅτι ἦσαν προωρισμένα διὰ τοῦ μεγάλου βάρους των νὰ συγκρατῶσι τὰς κεφαλὰς τῶν ζώων τούτων ἐπὶ τῶν ὤμων των. Πέριξ τοῦ λαιμοῦ των ἦσαν προσηρμοσμένα μαῦρα περιδέρατα (πιθανῶς σημεῖα δουλείας) ἀπαράλλακτα πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θέτομεν εἰς τοὺς κύνας

μας μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἦσαν πλατύτερα καὶ στερεώτερα ὥστε τὰ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα δὲν ἠδύναντο νὰ κινήσωσι τὴν κεφαλὴν των κατ' αὐδεμίαν διεύθυνσιν χωρὶς νὰ κινήθῃ ὁμοῦ καὶ τὸ σῶμά των, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἦσαν καταδεδικασμένα νὰ θεωρῶσιν ἀκαταπαύστως τὴν ῥίνα των.

» Ὅταν τὸ τέρας ἔφθασε πλησιέστατα τῆς ἀκτῆς ἐν ἧ εὐρισκόμεθα ἐξηκόντισεν αἴφνης εἰς μεγάλην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκ τούτου δ' ἀνεπήδησε τρομερὰ γλώσσα φλογὸς συνοδευομένη ὑπὸ πυκνοῦ νέφους καπνοῦ καὶ ὑπὸ κρότου, τὸν ὁποῖον μόνον πρὸς τὴν βροντὴν δύναμαι νὰ παραβάλλω. Ὅταν ὁ καπνὸς διελύθη εἶδομεν ἐν τῶν παραδόξων τούτων ζώων ὄρθιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ τέρατος κρατοῦν εἰς τὴν χεῖρα μίαν σάλπιγγα τὴν ὁποῖαν ἔφευρεν εἰς τὸ στόμα του καὶ δι' ἧς ἐξέβαλλεν ἤχους ὀξεῖς καὶ λίαν δυσαρέστους εἰς τὴν ἀκοήν, τοὺς ὁποῖους ἠθέλομεν ἴσως ἐκλάβει ὡς τινα γλώσσαν, ἐὰν δὲν ἐξήρχοντο καθ' ὀλυκληρίαν ἐκ τῆς ῥινός.

» Ἰδὼν ὅτι ἡ πράξις αὕτη ἀπέβλεπεν ἐμὲ καὶ ὅτι πρὸς ἐμὲ ἀπετεινόντο οἱ λόγοι ἐκεῖνοι εὐρέθην εἰς δυσχερῆ θέσιν μὴ δυνάμενος ν' ἀποκριθῶ ἐπειδὴ δὲν ἐνόουν οὐδὲν ἐξ ὧν ἔλεγε. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μου ἐστράφημ πρὸς τὸν ἀχθοφόρον ὅστις ὀλίγου δεῖν ἐπιπτεν ἀσθενῆς ἀπὸ τὸν φόβον του, τὸν ἠρώτησα τί ἄρα γε ἦτο τὸ τέρας ἐκεῖνο, τί ἠθέλε, καὶ ὁποῖα ἦσαν τὰ ἔντα ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐπληθην ἡ ῥάχης του. Ὁ ἀχθοφόρος ἀπεκρίθη, ἐφ' ὅσον ὁ τρομος του τῶ ἐπέτρεπεν, ὅτι εἶχεν ἀκούσει νὰ κάμνωσι λόγον διὰ τὸ θαλάσσιον τοῦτο ζῶον· μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο δαίμων σκληρὸς ἔχων ἐντόσθια ἐκ θείου καὶ πύρινον αἷμα, τὸ ἐπλάσαν δὲ κακοποιὰ πνεύματα διὰ νὰ βλάβῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὅπερ εἶχεν εἰς τὰ νῶτά του ἦτον εἶδος παρασίτου ζωῦφιου ὡς ἐκεῖνο ὅπερ προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν γαλῶν καὶ τῶν κυνῶν, μόνον ὀλίγον μεγαλύτερον καὶ ἀγριώτερον, καὶ ὅτι τὸ ζωῦφιον τοῦτο

ἐχρησίμευε καὶ αὐτὸ ἂν καὶ ἡ χρησιμότης του ἦτο χρησιμότης ὀλεθρία—διότι μὲ τὰ κεντήματα καὶ τὰ δήγματα του ἠνάγκαζε τὸ τέρας νὰ γίνηται μανιῶδες εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, ὅσος ἤρκει ὅπως κάμνη αὐτὸ νὰ βρυχᾶται καὶ νὰ διαπράττη ὅ,τι κακὸν προετίθεντο τὰ κακοποιὰ πνεύματα.

» Ἐνεκα τῆς ἐξηγήσεως ταύτης ἀπεφάσισα νὰ τὸ βάλω εἰς τὰ τέσσαρα καὶ χωρὶς οὔτε κἂν ἅπαξ νὰ παρατηρήσω ὀπισθέν μου ἀνερρυχήθην μετὰ μεγίστης ταχύτητος εἰς τὰ πρὸ ἐμοῦ ὑψώματα, ἐνῶ ὁ ἀχθοφόρος ἔτρεχεν ἐπίσης ταχέως, ἂν καὶ κατὰ διεύθυνσιν ὅλως ἀντίθετον ὥστε ἐντὸς ὀλίγου τὸν ἔχασα μετὰ τῆς ἀποσκευῆς μου, περὶ τῆς ὁποίας δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἔλαβε μεγάλην φροντίδα—ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξακριβώσω διότι δὲν ἐνθυμούμαι νὰ τὸν ἐπανεῖδον.

» Τὸ κατ' ἐμὲ τοσοῦτον πεισματωδῶς μὲ κατεδίωξεν ἐν σμῆνος ἐκ τῶν ἀνθρωποζωῦφιων ἐκείνων, ἅτινα ἤλθον ἐπὶ τῆς παραλίας μὲ πλοιάρια, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου συνελήφθην, καὶ μὲ χεῖρας καὶ πόδας δεδεμένους ὠδηγήθην πρὸς τὸ θηρίον ὕπερ ἀμέσως ἤρχισε τὸ κολύμβημά του.

» Τότε μετενόησα πικρῶς διὰ τὴν ἀνοησίαν τὴν ὁποίαν ἔπραξα ἐγκαταλείψας τὴν καλὴν μου οἰκίαν διὰ νὰ ἐκθέσω τὴν ζωὴν μου εἰς παρόμοια συμβεβηκότα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μεταμέλεια ἦτον ἀνωφελής, ἐξήτησα ὅσον τὸ δυνατόν νὰ ἐπωφεληθῶ ἐκ τῆς θέσεώς μου καὶ προσεπάθησα νὰ ἐλκύσω τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀνθρωποζωῦφιου ὅπερ ἐκράτει τὴν σάλπιγγα καὶ ὅπερ ἐφαίνετο ἔχον ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπέτυχα τοῦτο· διότι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μοὶ παρέσχε πολλὰ δείγματα τῆς εὐνοίας του καὶ τέλος ἔλαβε τὸν κόπον νὰ μὲ διδάξῃ τοὺς μυκηθμούς, τοὺς ὁποίους εἶχε τὴν ἀλαζονείαν ν' ἀποκαλῆ γλώσσάν του, ὡς ἐκ τούτου ἠδυνάμην νὰ συνομιλῶ ἐλευθέρως μετ' αὐτοῦ, προσπαθῶν συγχρόνως νὰ τῷ κάμω γνωστὴν τὴν διάπυρον ἐπιθυμίαν ἣν εἶχον ὅπως ἴδω κόσμον.

»—Εἶμαι εὐτυχῆς βλέπων, φίλτατέ

μου Σεβὰχ, μοὶ εἶπε ἡμέραν τινα μετὰ τὸ γεῦμα, ὅτι ἦσαι ἀξιόλογος νέος· ἡμεῖς τώρα κάμνομεν τὸν περίπλου τῆς γῆς, καὶ ἐπειδὴ ἔχεις ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃς κόσμον σοὶ παρέχω δωρεὰν μίαν θέσιν ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ θηρίου

» Ὄταν ἡ σουλτάνα Χαλιμᾶ ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεώς της (ἀναφέρει τὸ Ἰοιστσεορνὸτ) ὁ βασιλεὺς ἐστράφη ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς πρὸς τὴν δεξιάν καὶ εἶπε «Εἶναι τῶντι λίαν ἐκπληκτικὸν, φίλτατῃ μου βασίλισσα, πῶς ἕως τώρα παρέλειψες νὰ μοὶ ἀναφέρῃς τὰ τελευταῖα ταῦτα συμβάντα τοῦ Σεβὰχ. Ἦξεύρεις ὅτι τὰ εὕρισκω καθ' ὑπερβολὴν ἐνδιαφέροντα καὶ παράδοξα;»

» Ἀφοῦ, καθὼς λέγουσιν, ὁ βασιλεὺς ἐξεφράσθη τοιοῦτοτρόπως ἡ ὡραία Χαλιμᾶ ἐπανέλαβε τὴν ἱστορίαν της ὡς ἐξῆς :

— Ὁ Σεβὰχ ἐξηκολούθησεν οὕτω τὴν διήγησίν του «Ἡὺχαρίστησα τὸ ἀνθρωποζωῦφιον διὰ τὴν εὐγενειάν του καὶ ἐντὸς ὀλίγον ἐγκατεστάθην ὡς νὰ ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐπὶ τοῦ θηρίου τὸ ὁποῖον μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος διέσχισε τὸν Ὠκεανὸν ἂν καὶ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ τελευταίου τούτου οὐ μόνον δὲν ἦτον ὀμαλὴ εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κόσμου ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας σφαιροειδῆς, ὡς ῥώιδιον, εἰς τρόπον ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἐκάμνομεν ἢ ἀνεβαίνομεν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ κατεβαίνομεν.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ παράδοξον, νομίζω, διέκοψεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἶναι ὅμως ἀληθέστατον ἀπήντησεν ἡ Χαλιμᾶ.

— Ἀμφιβάλλω ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ λάβε τὴν καλοσύνην νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν ἱστορίαν σου.

— Μετὰ χαρᾶς εἶπεν ἡ βασίλισσα. «Τὸ θηρίον, ἐξηκολούθησεν ὁ Σεβὰχ, ἀναβαῖνον ὡς εἶπον καὶ καταβαῖνον ἔφθασεν εἰς μίαν νῆσον ἔχουσαν περιφέρειαν πολλῶν ἑκατοντάδων μιλίων, ἡ ὁποία ἐν τούτοις εἶχε κτισθῆ εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης ὑπὸ ἀποικίας μικρῶν ὄντων ὁμοιαζόντων πρὸς σκώληκας (1)

(1) Νῆσοι κορζαλλίων.

— Χμ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς —

— Καταλιπόντες ταύτην τὴν νῆσον εἶπεν ὁ Σεβάχ (διότι ἡ Χαλιμᾶ οὐδόλως ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸ κακὸν τούτου ἐπιφώνημα), καταλιπόντες ταύτην τὴν νῆσον ἐφθάσαμεν εἰς ἄλλην περιέχουσαν λίθινα δάση. Τὰ δὲ λίθινα τούτων δένδρα ἦσαν τόσον σκληρὰ ὥστε συνετριβοντο εἰς μυρία τεμάχια οἱ ὀξύτεροι πελέκεις διὰ τῶν ὁποίων ἐπειράθημεν νὰ τὰ καταρρίψωμεν (1)

— Χμ! εἶπεν ἐκ νέου ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἡ Χαλιμᾶ οὐδόλως προσέχουσα εἰς αὐτὸν ἐξηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν τοῦ Σεβάχ.

(1) Ἐν τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειωτῶν φυσικῶν περιέργων εἶναι ἓν ἀπολελιθωμένον δάσος παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Πασίγνου (Pasigno). Τὸ δάσος τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν ἑκατοντάδων δένδρων ὀλοτελῶς ἀπολελιθωμένων καὶ ἰσταμένων εἰς τὴν φυσικὴν τῶν θέσιν. Τινὰ τούτων βλαστάνουσιν ὄντα ἐν μέρει ἀπολελιθωμένα. Τοῦτο εἶναι καταπληκτικὸν φαινόμενον ὅπερ πρέπει νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς φυσιοδίφας νὰ τροποποιήσωσι τὴν ἐπικρατοῦσαν θεωρίαν περὶ ἀπολιθώσεως.—Kenedy.

Ἡ διαβεβαίωσις αὕτη ἦτις κατ' ἀρχὰς δὲν ἦτο πιστευτὴ ἐπεσβεβαιώθη ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως δάσους ὀλοσχερῶς ἀπολελιθωμένου παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Χαϊεύνης (Chayeune) τῆς πηγαζούσης ἐκ τῶν Μελανῶν ὀρέων.

Δὲν εἶναι ἴσως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς θεῖα μαλλον ἀξιοσημειωτῶν, ὑπὸ γεωλογικὴν καὶ ζωγραφικὴν ἔκφασιν ἐλαίνου ὅπερ παρουσιάζει τὸ πλησίον τοῦ Καίρου ἀπολελιθωμένον δάσος. Ὁ περιηγητὴς ἀφοῦ παρέλθῃ τοὺς τάφους τῶν καλιῶν καὶ φθάσῃ πέραν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως διευθύνεται πρὸς μεσημβρίαν ἀποτελῶν ὀρθὴν σχεδὸν γωνίαν μετὰ τῆς διὰ τῆς ἐρήμου διαβαινούσης πρὸς τὸ Σουέξ ὁδοῦ· ἀφοῦ δὲ διατρέξῃ δεκάδα τινὰ μιλίων ἐντὸς βαθείας καὶ ἀγόνου πεδιάδος κεκαλυμμένης ὑπὸ ἄμμου καὶ κοχυλίων τόσῳ νωπῶν ὥστε νομίζεις ὅτι ἡ θάλασσα μόλις τὴν προτετραίαν ἀπεσύρθη, ἐκεῖθεν διερχεται μικροῦς ἀμμώδεις λόφους ὅτινες μετὰ μικρὰν ἀπόστασιν ἀκολουθοῦσι παραλλήλως τὴν ὁδόν. Ἡ σκηνὴ ἦτις τότε παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν εἶναι παράδοξος καὶ ὅλως ἀπροσδόκητος. Μᾶζα συντριμμάτων δένδρων, ὄλων ἀπολελιθωμένων καὶ ἀναδιδόντων μεταλλικὸν ἦχον ὑπὸ τὰ πέταλα τοῦ ἵππου τοῦ ἐπεκτείνεται πολλὰ μίλια περὶ αὐτοῦ παρουσιάζουσα εἰκόνα πεπτωκότος δάσους. Τὰ ξύλα, βαθεῖος φαιῶ χρώματος, διατηροῦσι καθ' ὅλοκληρίαν τὸ σχῆμά των, τὰ δὲ τεμάχια ἔχουσι δεκαπέντε περίπου ποδῶν μῆκος καὶ ἕξ δακτύλων μέχρι τριῶν ποδῶν πᾶχος.

Ἐφοῦ ἀφήσαμεν τὴν τελευταίαν ταύτην νῆσον προσωρμίσθημεν εἰς τόπον ὅπου ἦτο σπήλαιον προχωροῦν εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα μιλίων εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, καὶ περιέχον μέγιστον ἀριθμὸν ἀπεράντων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀνακτόρων ὅποια δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε εἰς τὴν Δαμασκὸν οὔτε εἰς τὸ Βαγδάτιον. Ἀπὸ τῶν θόλων τῶν ἀνακτόρων τούτων ἐκρέμαντο μυριάδες πολυτίμων λίθων ἐχόντων ὁμοιότητα πρὸς τοὺς ἀδαμάντας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶχον ὄγκον μεγαλύτερου τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εἰς δὲ τὸ ἐσωτερικὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαδρόμων τῶν πύργων ἦσαν πυραμίδες καὶ ναὸς περιρρέομενος ὑπὸ ἀναριθμήτων ποταμῶν μαύρων ὡς ἔβενος καὶ ἐχόντων πληθὺν ἰχθύων ἀομμάτων (1).

— Χὲμ εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— «Διήλθομεν μετὰ ταῦτα μέρος τῆς θαλάσσης ὅπου εὔρομεν ὑψηλὸν ὄρος ἀπὸ τῶν κλιτύων τοῦ ὁποίου ἔρρεον χεῖμαρροι ἀναλελυμένων μετάλλων ἐξ ὧν τινὲς εἶχον μῆκος ἐξήκοντα μιλίων (2), ἐνῶ ἐκ τίνος ἀβύσσου κειμένης ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐξεσφενδονίζετο τόση μεγάλη ποσότης τέφρας ὥστε ὁ ἥλιος ἀπεσκοτίζετο ὀλοτελῶς ὑπ' αὐτῆς καὶ ἐγένετο σκότος βαθύτερον καὶ τῆς σκοτεινοτέρας νυκτὸς εἰς τρόπον ὥστε καθίστατο ἀδύνατον ἔστω καὶ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν πεντήκοντα μιλίων ἀπὸ τοῦ ὄρους νὰ διακρίνωμεν καὶ τὸ λευκότερον ἀντικείμενον, ὅσον πλησίον τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ ἂν ἔκειτο (3).

(1) Τὸ ἐν Καντουκίᾳ σπήλαιον τὸ ἐπικαλούμενον Mammoth cave.

(2) Ἐν Ἰσλανδίᾳ κατὰ τὸ 1783.

(3) Κατὰ τὴν περὶ τὸ 1766 ἐπισυμβῆσαν ἐκρηξὴν τῆς Ἑλλης νέφη τοιοῦτου εἶδους παρήγαγον τοσοῦτον σκότος ὥστε εἰς Γλόμβην ἦτις ἀπέχει πλέον τῶν πεντήκοντα λευγῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους ψηλασῶν μόνον ἠδύνατό τις νὰ εὔρη τὸν δρόμον του. Κατὰ δὲ τὴν περὶ τὸ 1794 ἐπισυμβῆσαν ἐκρηξὴν τοῦ Βεσουβίου εἰς Κασέρτην ἦτις ἀπέχει 4 λεύγας ἀπ' αὐτοῦ μόνον ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων ἠδύνατο νὰ βαδίσωσι.

Τὴν 1 Μαΐου 1812 νέφος ἡφαιστείου τέφρας καὶ ἄμμου ἐρχόμενον ἀπὸ τοῦ ἀγ. Βικεντίου κατεκάλυψεν ὅλας τὰς Βαρδῶδας νήσους καὶ τὰς

— Χέμ εἶπεν ὁ βασιλεύς.

Ἄφου ἐγκατελείψαμεν τὸ μέρος τοῦτο, τὸ θηρίον ἐξηκολούθησε τὸ ταξείδιόν του μέχρις οὗ ἀπηντήσαμεν γῆν, ὅπου ἡ φύσις τῶν ἀντικειμένων ἐφαίνεται ἀνεστραμμένη—διότι εἶδομεν μεγάλην λίμνην εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας πλεον τῶν ἑκατὸν ποδῶν κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἐφύετο δάσος πυκνοφύλλων δένδρων (1).

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ βασιλεύς.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ Edgar Poë).

(Ἐπικταί τὸ τέλος)

ΩΔΗ, ΜΟΥΣΙΚΗ, ΧΟΡΟΣ

ΚΑΘ' ΟΜΗΡΟΝ

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. Β'.)

(Ἀπεδίδεται ἤδη εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν ἐπίδρασις τόσοσ σημαντικὴ ἐπὶ τῶν ἠθῶν, ὥστε ὁ Ἀγαμέμνων ἐπίστευσεν, ὅτι δὲν δύναται κάλλιον νὰ ἐξασφαλισθῆ περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Κλυταιμνήστρας, εἰμὴ ἀφίρων εἰς αὐτὴν σύντροφον ποιητὴν τινα. Ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα δὲν ἔδωκεν ἀκρίαισιν εἰς τὴν ἀπαγωγικὴν φωνὴν τοῦ Διγίσθου, εἰμὴ ἀφου ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τοὺς γλυκεῖς καὶ πειστικὸς φθόγγους τοῦ διδασκάλου τῆς ἀρετῆς). Ἡ ἐν τοῖς ἄνω μνησθεῖσα, ἀείποτε ἢ πολλάκις παρ' Ὀμήρω ἀναφαινομένη δόξα, ὅτι ἡ ῥῶδὴ δῶρον τῶν θεῶν ἐστὶ, ἢ δὲ μούσα εἶναι ἢ ἐμπνέουσα τὸν ἀοιδὸν καὶ ἢ εἰσπνέουσα αὐτῷ ὅ,τι ἂν μέλλῃ νὰ ψάλλῃ, καθιστᾶ εὐεξήγητον τὸ διατί ἢ ῥῶδὴ

ἐδύθησεν εἰς σκότος τόσοσ πυκνὸν ὥστε ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ δὲν ἴδύναντο νὰ ἴδωσι τὰ δένδρα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα κείμενα πλησίον αὐτῶν καὶ ἀκόμη μάλιστα λευκὸν μανθῆλιον ἀπέχον ἕξ δακτύλους ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Murray σελ. 215.

(1) Κατὰ τὸ 1790 εἰς Καράχας σεισμὸς ἐταπεινώσε τὸ ἐκ γρανίτου ἕδαφος καὶ ἐσηματίσε λίμνην 2,400 ποδῶν διαμέτρου καὶ 80—100 ποδῶν βάθους. Τὸ ταπεινωθὲν μέρος ἦτον ἐκ τοῦ δάσους Ἀριπάο, τὰ δὲ δένδρα διετῆρησαν, καίτοι ὑπὸ τὸ ὕδωρ ὄντα, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας τὴν χλωρότητά των. Murray σελ. 221.

οὐχὶ σπανίως ἦν αὐτοσχέδιος. (Heeren, Ideen über Politik, Verkehr und Handel der alten Welt, 5, μέρ. 1. Götting 1826 Σελ. 152). Ὁ Ὀδυσσεὺς προβάλλει εἰς τὸν ἀοιδὸν Δημόδοκον τὸ ἀντικείμενον, ὃ μέλλει νὰ ψάλλῃ, οὗτος δ' ἀρχεται ἀμέσως τῆς ῥῶδὴς κατ' ἐμπνευσιν ἄδων ἐν Ὀδ. Θ. 487. Πλὴν ὡς ἐκ τούτου οὐδαμῶς πρέπει νὰ ἰσχυρισθῆ τις ὅτι ἀείποτε καὶ μόνον αὐτοσχεδίως ἔψαλλον οἱ ἀοιδοὶ, καθότι οὗτοι ἔτι καὶ ἐκ τῶν ἀφθόνων ἐθνικῶν μύθων καὶ ἱστοριῶν, ἃ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ εἶχον ἀκούσει καὶ μάθει, ἤντλουν καὶ ἔψαλλον, ὅπως ἡ φωνὴ τῆς στιγμῆς ἢ θεὸς τις ἐνέπνεεν αὐτούς. Ἦσαν λοιπὸν ἄσματά τινα, ἃ καθίσταντο τὰ ἀγαπητὰ τῶν ποιητῶν, οἵτινες καὶ ἐξηκολούθουν ἔχοντες αὐτὰ ἀνὰ στόμα, ἐνῶ πάλιν καὶ πολλὰ ἄλλα, τέκνα τῆς στιγμῆς, μετὰ τὴν αὐτῶν γένεσιν ἐξηφανίζοντο. Ἀλλὰ θαψίλειά τις ἄσμάτων ἦν ἀναγκαῖα. Οἱ ἀοιδοὶ ἔπρεπε ν' ἀλλάζωσι τὰ ἄσματα αὐτῶν, τὸ δὲ ἐπαγωγὸν καὶ ἡ ἀξία τοῦ νέου ἐκφράζεται ἐν Ὀδ. Α. 552 διὰ τούτου, ὅτι ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος ἐκεῖνον τὸν ἀοιδὸν κατ' ἐξοχὴν τιμᾶ, ὅστις εἰς τοὺς ἀκούοντας πάντοτε νεώτατα ἄδει ἄσματα· ἔχει δὲ τὸ χωρίον οὕτω·

Τὴν γὰρ ἀοιδίην μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
ἤτις ἀκούοντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Οὕτως ἄρα τὸ ἄσμα παρεμβάλλεται εἰς πᾶσαν τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἰς πάντα τὰ γεγονότα.

Εἰς τὸν ὀμηρικὸν ἄνθρωπον, λέγει ὁ Nägelsbach (homerische Theologie, § 47) φαίνεται πᾶν μέγα, ἢ στρατεία τῶν Ἀχαιῶν, ἢ ἄλωσις τῆς Τροίας, τὸ πλημμέλημα τῆς Ἑλένης, ἢ πίστις καὶ τὰ δεινὰ τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τῶν θεῶν προξενούμενον διὰ τοῦτο μόνον, ὅπως οἱ ἄνθρωποι ἔχωσιν ὕλην πρὸς ῥῶδην, οὕτως ὥστε δι' αὐτὸν ἢ ἐν τῇ καθολικῇ ἱστορίᾳ σημασία τῆς πράξεως ἢ τοῦ ἔργου ἐν τῇ ῥῶδῃ, εἰς ἣν δίδει τὴν ζωὴν, ἀναφαίνεται. Τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας (Ἰλίου οἶτον) ἔτευξαν οἱ θεοὶ, ὄλεθρον δ' ἐπεκλώσαντο τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως